

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Γαλατᾶς, 10 Ἰουλίου 1873.

Ὁ ἄλπος φρερόν με βρασανίζει, ἀφόρητον. Ἡ ἀπὸ τῆς θαλάσσης; περιοδικῶς πνέουσα λεπτοτάτη αὔρα μάλισ κατορθοῖ ἐνίοτε ἐξησθενημένη νὰ ψαύῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἰδρώτους ἔλονεν περιρροῦμενον μέτωπόν μου. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ θεὸς κατάντησε φιλάργυρος εἰς τὴν ὀρόσον του. Καὶ ἀπελπισθεὶς μιᾷ τῶν ἡμερῶν, προχθές, ἔλαβον τὴν εἰς τοὺς ἀγρούς ἀγούσαν, ὅπως ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων ἀναζητήσω ἀνάψυξιν. Ἐφερον μαζῇ μου ἓνα σύντροφον, τὸ Κοιτωρικὸν Συμβόλαιον τοῦ Ρουσσῶ, καὶ ἐξαπλωθεὶς ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα μιᾶς ἐλαίας παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Μία φράσις, ἣν ἀπήντησα, μοὶ ἐνεπαίτηεν ἐντύπωσιν καὶ τὴν σημειῶ. Ὁ κοσμοπολίτης συγγραφεὺς ἐκτιθεὶς τὰ πλεονεκτήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, λέγει ὅτι ἐν τῷ πολιτεύματι τούτῳ ὁ πολίτης ὀφείλει κατὰ πάσαν προίαν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας του τὸ τοῦ Πολωνοῦ εὐγενεοῦς : «*Malo periculosam libertatem, quam quietam servitium*».

Ἐν ταῖς ἐξ ταύταις λέξεσι συνοψίζεται ἐκφραστικώτητα ἅπαν τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλλήνος τῆς Κρήτης. Ναί, προτιμᾷ ὁ Κρήτης τὴν παραχώδη, τὴν ἐν κινδύνῳ εὐλευθερίαν, τῆς εἰρηνικῆς δουλείας, ἥτις ἐξασφαλίζει αὐτῷ ἡσυχον βίον ζωοφύτου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ πρῶτον τυραννοκτόνον πυροβόλον ἤχησεν ἐπὶ τῶν κρητικῶν ὀρέων ἐν ἔτει 1821, ἐσήμα-
ναν ἤδη τὸ τέλος τῆς δουλείας ἐν Κρήτῃ; ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Κρήτης ἐφ' ἑαυτὸν καὶ ἐπὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνός του πεποιθώς, διὰ τῶν ἰδίων του ὄπλων ἐχάραξε τὴν ὁδόν, ἣν ἐν τῷ μέλλοντι ἐσκόπεε νὰ ἀκολουθήσῃ. Καὶ ἐφάνη συνεπῆς ὠρκίσθη νὰ μὴ καταθέσῃ τὸ ὄπλον, πρὶν ἐκριζώσῃ τὴν τυραννίδα ἀπὸ τῆς πατρίδος του, καὶ πιστῶς τηρεῖ τὸν ὄρκον του. Ἡ ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι σήμερον ἱστορία ἀποδεικνύει τοῦτο. Ἐάν κατὰ διαλείμματα ὁ πόλεμος φαίνεται καταπαύων, ὁ κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ ἀγῶν οὐδὲν ἤττον ὑφίσταται ἀδιάκοπος, οὐδὲ θά ἐκλίπη, μέχρις οὗ τύχῳσι τῆς πλήρους αὐτῶν πραγματώσεως οἱ πόθοι τοῦ Κρητός. Ἡ σημερινὴ τῆς Κρήτης γενεά, ζῶσα, τρεφομένη ἀπὸ τοῦ μαστοῦ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐν ταῖς ἀναμνήσεσι παρελθόντος θυελλώδους, ἀλλ' ἐνδόξου, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μορφωθῇ ἄλλοιᾳ ἢ οἷα πράγματι εἶνε. Ἰδὲ τὸν πολλὸν ἐκείνον γέροντα; ἐάν ἐ-

ρευνήσῃ εἰς τὸ λάσιον στήθός του, θὰ εὕρῃς πλείους τῆς μιᾶς οὐλάς, σήματα ἀνεξίτηλα ἀνδρείας; σύνουσι, στερήζων τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ νευρώδους βραχιονός του, φαίνεται παραδεδωμένος; εἰς ἡδὺν ρευθασμόν ἀναπολεῖ τὰς γλυκείας ἡμέρας, τὰς τερπνάς ἐλπίδας τῆς νεότητος καὶ ἴσως ἴσως μετρᾷ πόσους τυράννους ἐξηφάνισεν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Παρατήρησε τὸν πελώριον ἐκείνον; εἶνε ἀνὴρ ἀκμαῖος; ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐξέρχεται πῦρ; τὸν βλέπει βεβουθισμένον εἰς σκέψεις; δὲν σκέπτεται περὶ τῶν ἀμπέλων του ἢ περὶ τῶν ἐλαίων του, οὔτε περὶ τῶν γαιῶν του; ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ πατρίς. Βλέπει τὸν σφριγγλὸν ἐκείνον νεανίαν; ἐπὶ τῆς εὐγενεοῦς αὐτοῦ μορφῆς εἶνε ἀποτυπωμένη ἡ ἐλπίς; ὑψηλός, εὐθυτενής, εὐλύγιστος, ὡς ἡ ἐπὶ τῶν ὀρέων του αὐξάνουσα κυπάριστος, μίαν μόνην ἔχει χαρὰν, τὰ ὄπλα του, ἓνα πόθον, νὰ ζῇ ἀνεξάρτητος. Κύτταξε τὸ παρὰ τοὺς πόδας τῆς γηραιᾶς μάμμης του καθήμενον μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον; μετὰ πόσης ἀπληστίας ἀκούει νὰ τῷ διηγῶνται τοὺς ἀθλοὺς τοῦ πατρὸς του. "Α! ὁ πατήρ του λοιπὸν ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ! καὶ δὲν τὸν ἐγνώρισε τὸν ἄμοιρον. Ἰδὲ πόσον συνεκινήθη, ὅτε τὸ ἤκουσε; δακρύει. Καὶ θὰ τὸ ἐνθυμῆται πλέον πάντοτε, ὅτι ὁ πατήρ του ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ, δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ....

Τοιοῦτος εἶνε ὁ λαὸς, ὅστις σήμερον κατοικεῖ τὴν Κρήτην. Αἱ! λαοῦ τοιοῦτου ὁ τράχηλος δὲν κάμπτεται ὑπὸ ζυγόν.

Συνεχῶς ἀκούομεν ἐπαναλαμβανόμενον ἀπὸ τε Ἑλλήνων καὶ ξένων περὶ τοῦ Κρητός, ὅτι εἶνε λαὸς φιλοτάραχος καὶ ἀνυπότακτος εἰς τοὺς νόμους. Χωρὶς νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι καὶ ἐν Κρήτῃ δὲν ἐλλείπουσι στοιχεῖα κακοπορίας, λέγομεν ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει ἀνακριβέστερον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου. Ἐάν ὁ Κρήτης ἐπανίσταται συνεχῶς, ἐξεγείρεται ἀκριβῶς κατὰ τῶν παρανομῶν τῶν ἀρχόντων του, κατὰ τῆς κακοδιοικήσεως, κατὰ τῆς ἀνισότητος, κατὰ τῆς τυραννίας. Λάβε τὴν σημερινὴν τῆς Κρήτης κατάστασιν, ὅπως πεισθῆς ἐν Κρήτῃ σήμερον διοικήσεις δὲν ὑπάρχει; ἐξησθένησε, παρέλυσσε, ἐξητελίσθη εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐντελής ἀδυναμία αὐτῆς κατεδείχθη ἐν τῷ βακουρικῷ ζητήματι; δὲν κατώρθωσε νὰ εἰσπράξῃ οὔτε παρὰν εἰς τῆς βακουρικής δεκάτης. Καὶ ἀφοῦ εἶδεν ἅπαντα τὰ μέτρα αὐτῆς ναυαγοῦντα, ἀφοῦ εἶδε τὰς ἀπειλάς αὐτῆς περιφρονουμένας, τὰς παρακλήσεις τῆς μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψις ὑπὸ τοῦ λαοῦ, συναισθανομένου τὸ δίκαιον αὐτοῦ, ἐθεώρησε συμφέρον αὐτῇ νὰ πρῆσποιήθῃ μετριοπάθειαν

καὶ νὰ περιορισθῆ εἰς μίαν ἐντυπον ἐπιφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων τῆς, ἢ ἐκοινοποιήσεν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν, καὶ ἥτις ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν χωρικῶν ἀναξία ἀπαντήσεως. Ἡ ὑφιστάμενη ἐν Κρήτῃ κατάστασις ἀποδεικνύει ὅτι ἕγνος ἰσχυρὸς τῆς ἐξουσίας, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ὑπάρχει σήμερον ἐν Κρήτῃ. Καὶ ὅμως ἐὰν ἐγνωρίζετε τὴν πλήρη τῆς ἀσφάλειας, ἥτις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ Νήσῳ μας, μὰ τὸν Θεὸν, θὰ τὴν ἐζηλεύετε καὶ ὑμεῖς οἱ ἐν τῷ ἐλευθέρῳ βασιλείῳ. Βεβαίως ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν συγκρατεῖ τὸν Κρήτα ὁ φόβος τῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν τάξιν ἀγάπη καὶ τὸ φιλόνομον αὐτοῦ.

Τὸ κυρίως χαρακτηρίζον τὸν Κρήτα εἶναι πνεῦμα γνησίως δημοκρατικόν· δημοκρατία ἐν τῇ πολιτείᾳ, δημοκρατία ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δημοκρατία ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ. Ἐὰν ἡ ἐλευθερία, ἢ ἐκλήσατο, κατὰ τύπου φαίνεται περιορισμένη κατ' οὐσίαν εἶναι μεγάλη, ὅση εἶναι ἡ κατάπτωσις τοῦ Τούρκου ἐν Κρήτῃ· καὶ ἡ κατάπτωσις αὕτη εἶναι πλήρης. Νεότης σφριγώσα, πλήρης ζωῆς· καὶ ρώμης, πλήρης ἐλπίδος καὶ πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν ἰδίαν ἀνδρείαν, μετὰ περιφρονήσεως προσβλέπει τὸν ἐν μέσῳ τῶν ὀργίων ψυχραγαθόντα τύραννον, ἀνυπόμονος ἀναμένουσα τὴν στιγμήν καθ' ἣν θὰ δυνήθῃ καὶ τὸ τελευταῖον νὰ κατενέγκῃ πληγμὰ ἐπὶ τὸ ἐκπνέον εἰδεχθῆς τοῦ δεσποτισμοῦ τέρας. Ἡ ἀνά τὴν Κρήτην ἐπιχυθεῖσα ζεῖδωρος τῆς ἐλευθερίας αὐρα ἐξέτεινεν ἤδη ἀπὸ τῶν ὄρεων καὶ ἐπὶ τὰς πόλεις τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς ἐπιρροήν, ὑπερέβη τὰς τάφρους, ὑπερπήδησε τὰ τείχη καὶ διέχυσεν ἐπὶ τοῦ σκυτείου περιβάλλοντος τῶν κρητικῶν πόλεων φῶς, θάρρος, πεποίθησιν, ὧν ἐστεροῦντο μέχρι τῆς τελευταίας πολιτικῆς μεταβολῆς τοῦ 1878. Καὶ ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν μίαν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅπως ἐννοώμεθα. Ἐπῆρξε διὰ τὴν Κρήτην ἐποχὴ θλιβερά, θλιβερώτερη τῶν χρόνων τῆς ἀπανθρωποτέρας δουλείας, καθ' ἣν ἐνῶ ἐν τοῖς ὄρεσιν οἱ Κρήτες μαχόμενοι κατὰ τῶν στρατιῶν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ καὶ κατὰ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἐνεκαρτέρου ἀγωνιζόμενοι τὸν καλὸν τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα, ἡ τῶν κοινῶν τῶν πόλεων προϋσταμένη μερὶς δὲν ἐδίσταζεν, ὅπως κολακεύσῃ τὴν τυραννικὴν ἀρχήν, νὰ ἀποκηρύττῃ αὐτοὺς ἐκάστοτε. Θέλετε ἀποδείξετε; ἰδοὺ δύσσομα τὴν ἀθηναίαν ἀποκηρύξας ἐπιδοθείσης τῇ 10 Αὐγούστου 1877 εἰς τὸν τότε γενικὸν διοικητὴν Ζαμὶλ πασᾶν: «Μετὰ βαθείας θλίψεως, ἔλεγον, βλέπομεν ἀπὸ τίνος καιροῦ κακόβουλοι τινες καὶ ἄφρονες, ἠπρὸς οὐδὲν λογιζόμενοι τὴν ζημίαν καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς φιλιτάτης ἡμῶν πατρίδος, ἐνεργοῦσι διὰ παντοίων τρόπων καὶ πρὸς ἰδίους σκοποὺς νὰ ἐξαπατήσωσι καὶ ὠθήσωσιν εἰς ἀπονενομημένον τι κίνημα τὸν ἀπλοῦν λαόν.» Κατωτέρω ἄρῳ ἀποκαλοῦσιν ἐγκληματίας τοὺς μηχαντὰς τῆς ἐλευθερίας, λέγουσι: «Διακηρύττομεν διὰ τοῦ ἐπισημοτέρου τρόπου ὅτι οὐδὲν ἀναγνωρίζομεν τὴν ἐπιτροπὴν νεκείνην (τὴν ἐπαναστατικὴν) ἀλλ' ἀποδοκιμάζομεν καθ' ὅσον ἡθελήσαν τὰς ἐνεργείας αὐτῆς καὶ εἴμεθα σύμφωνοι μετὰ τῆς Σ. Κυβερνήσεως εἰς τὴν καταδίωξιν τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα εἰσὶν οἱ καταστροφεῖς ἡμῶν καὶ οἱ ὠλήθητες τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος μας ἐχθροί.» Κατωτέρω πρὸς στιγμήν, ἀναγνώστα, νὰ σφίγῃ τὴν καρδίαν σου, νὰ τὴν περιορίσῃς ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀτορικῶν σου συμπεριφορῶν καὶ θὰ δικαιώσῃς, σὲ βεβαίως τὰ ὄντα ἐκείνα. Ἦσαν ἐμποροὶ καὶ ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐζημιούντο πρᾶγματι.

Ἄλλ' οἱ υἱοὶ οὐδὲν εἰσὶν ὑπεύθυνοι διὰ τὰ ἀμαρτήματα τῶν πατέρων. Σήμερον ἐν ταῖς πόλεις μεταξὺ τῆς φθινοῦρας γενεᾶς καὶ τῆς γεννωμένης καὶ ἀκμαζούσης ἤδη παρατηρεῖ τις μίαν εὐάρεστον ἀντιθέσιν. Βλέπει υἱὸς ἐν τῇ πολιτικῇ παλαιστῇ ἀντιπολιτευόμενος τοῦ ἰδίου αὐτῶν πατέρας, διότι οὗτοι, διατελοῦντες ἐτι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παρελθόντος, ἀδυνατοῦσι νὰ λησμονήσωσι τὰς ἐξέεις, ἃς ὑπὸ τὴν δουλείαν ἀπέκτισαν, καὶ ἐξακολουθοῦσι θεωροῦντες ὡς χημαῖρας τοὺς εὐγενεῖς πόθους, ὑπ' ὧν ἡ νεωτέρα φιλότιμος γενεὰ διαφλέγεται. Χωρὶς νὰ ἐλίπῃ ὁ σεβασμὸς, χωρὶς νὰ διαρρηχθῶσιν οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοί, ἠνεύγη μεταξὺ πατέρων καὶ υἱῶν χάσμα ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἰδέαις. Οἱ γέροντες πτήσσοντες ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, συντηρητικοὶ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας, μετὰ θαυμασμοῦ βλέπουσι τὴν σημερινὴν ἐλευθερίαν, ἢ οὐδέποτε ἠλπίζον καὶ εἰς τὴν ἀπόκτισιν τῆς ὁποίας οὐδὲν εἰσπνεύχον· ἴστανται ἐντεῦθεν τοῦ χάσματος ἀνεῦ ἐλπίδος, ἀρκούμενοι εἰς τὸ ὑπάρχον· καὶ θὰ ἠρκοῦντο οἰονδῆποτε ἂν ἦτο τοῦτο· πέραν τοῦ χάσματος ἡ νεότης τῶν πόλεων, νεότης ταῦτισθεῖσα ἐν τοῖς πόθοις, ἀδελφοποιηθεῖσα ἐν ταῖς ἐλπίσι μετὰ τῆς τῶν ἐπαρχιῶν, ἴστανται πλήρως πεπειθῆσας ἀτενίζουσα ἐπὶ τὸ μέλλον, ὑπὸ μίᾳ διαφλεγόμενῃ ἐπιθυμίᾳ νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν σημαίαν τοῦ κοινῆς ἀγῶνος. Μία μόνον σήμερον ὑπάρχει μετοξὺ αὐτῆς ἀμιλλα, τίς νὰ ὑπερβῇ τὴν ἄλλην ἐν πράξεσιν ἀνδρείας καὶ πατριωτισμοῦ.

Ἄλλ' ὅπως ὤμεν ἀκριβεῖς, ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα μίαν λεπτομέρειαν. Ἐν ταῖς πόλεις κατὰ μέγα μέρος ἐπικρατεῖ ἐτι τὸ πνεῦμα τῆς παλαιᾶς γενεᾶς. Ἡ σημερινὴ χριστιανικὴ Διοίκησις θεωρεῖται συμφέρον τῇ τουρκικῇ κυριαρχίᾳ, ἢ ἀντιπροσωπεύει καὶ παρ' ἧς σιτίζεται, τὸ πνεῦμα τοῦτο νὰ περιθάλψῃ καὶ εἰ δυνατόν νὰ μεταδώσῃ εἰς ἅσπασαν τὴν Κρήτην, τὸ πνεῦμα τὸ συντηρητικόν, ἢ μᾶλλον τὸ στάσιμον, ἢ ὀρθότερον τὸ ὀπισθοδρομικόν· διότι τοῦτο ἐπεδιώχθη κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν ἐν Κρήτῃ, οὐχὶ ἡ τήρησις τοῦ καθεστώτος, ἀλλ' ἡ λαθραία ἐπάνοδος εἰς τὸ παρελθόν. Δὲν ἐπέτυχε μὲν τοῦτο ὁ Διοικητὴς μας, κατώρθωσεν ὅμως νὰ εὐρὴ ὁπαδῶς τινος, νὰ διανεμῇ μετὰ αὐτῶν τὰς δημοσίας θέσεις καὶ νὰ σχηματίσῃ κατὰ τι τὸ ὅποιον ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ ἐρίσω, ὅπερ ὅμως αὐτοκαλεῖται *κόμμα διοικητικόν*! Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον τοῦτον χώρα γεννώσα μόνον ἀγίους, καὶ ἡ Κρήτη δὲ ἔχει τοὺς κακοὺς τῆς δαιμόνας· καὶ θὰ τοὺς ἔχῃ ἴσως πάντοτε, διότι οἱ πονηροὶ οὐδέποτε θὰ ἐκλειψῶσι. Τὸ *κόμμα* τοῦτο—ἄς τὸ ὀνομάσωμεν καὶ ἡμεῖς οὕτως—ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν εἰδῶν ἀνθρώπων. Οἱ πρῶτοι εἰσὶν ἡ φθίνουσα γενεὰ τῶν πόλεων· οἱ δεῦτεροι εἰσὶν ἀνθρωποὶ τινες ἀνεῦ ἰκανότητος, ἀνεῦ τῆς ἐλαχίστης ἀξίας, οὓς ἡ Διοίκησις συνέλεξε περὶ ἑαυτὴν καὶ οἵτινες ἐν τῇ προῦθῳ διορῶσι τὴν ἐρήμωσιν τῆς τσέπης των. Οἱ τρίτοι εἰσὶ κενόδοξοι τινες νεανίσκοι, τυχόντες σχετικῆς τινος παιδείσεως, μονόφθαλμοι αὐτοὶ καὶ θέλοντες νὰ κρατῶσιν τυρλοῦς τοὺς πολλοὺς, ὅπως βασιλεύσωσι. Τοῦ τρίτου τούτου εἶδους, ὅπερ προΐσταται καὶ τοῦ ὄλου κόμματος, ἄρχηγοὶ εἰσὶν εἰς γερμανομαθῆς βλαξ καὶ εἰς ἄλλος νεανίας, διδάκτωρ τὰ νομικὰ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀξίος υἱὸς ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις μόνον τὸν παρὰν προσκυνεῖ. Τὰ ὀνόματά των εἰσὶν ἀνάξια καὶ νὰ ἀναφέρῃ τις.

Ἐσημειώσαμεν ταῦτα, οὐχὶ διότι ἀποδίδομεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τούτους σημασίαν μείζονα ἐκείνης ἢ αὐτοὶ ἑαυ-

τοῦ ἀποδεικνύουσιν ἀξίους, ἀλλὰ διότι τοὺς συναντήσαμεν ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ θεματός μας. Βλέπετε, ἡ Κρήτη, ἡ ἀληθὴς Κρήτη, δὲν ἔχει νὰ παλαίῃ μόνον κατὰ τοῦ φα-νατισμοῦ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς ἀντιδράσεως ἐνίων ἐκ τῶν τέκνων τῆς, τέκνων ἀπτόργων. Ἡ ἀντίδρασις αὕτη πιθανόν πρὸς στιγμήν νὰ ἀποτελέσῃ πρόσκαιρον εἰς τὴν πρόσθεον τοῦ τόπου μας, οὐδέποτε ὅμως θὰ δυνήθῃ νὰ ἀναστείλῃ τὸν φυσικὸν ρυθμὸν τῶν γεγονότων οὐδὲ νὰ ἀναχατίσῃ τὸν πρὸς τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν του γοργῶ τῆ βήμητι βεβίοντα Κρήτα.

Κόδων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὅφείλομεν μίαν ἐπανόρθωσιν. Ἐν τῷ περὶ ὑπουργικοῦ ἀνασχηματισμοῦ ἄρθρῳ ἡμῶν ἀνερέραμεν ὅτι ὁ κ. Σωτήριος Πετιμεζᾶς προσκληθεὶς ν' ἀναλάβῃ τὸ χροτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἔταξεν ὡς ἄρον τὴν κατάρ-γησιν τῆς μονοστοῦς θάψιας· τοῦτο ἦτο ἀνακριβές. Ὁ προσκληθεὶς δὲν ἦτο ὁ βουλευτὴς Καλαθρότων, ἀλλ' ὁ ὑποστράτηγος κ. Βασιλεῖος Πετιμεζᾶς.

Οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης τῆς Κυρίας τῆς Τιμῆς δεσποινίδος Κολοκοτρώνη τρομάξαντες, ἦθες τὸ ἔσπερας ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀμαλίας ἀπέναντι τῆς οἰκίας Διομήδους ὀλίγου δεῖν ἀφηνιάζον, τῆς δεσποινίδος Κολοκοτρώνη διελθούσης σόδαρον κίνδυνον καὶ τρόμον. Εὐτυχῶς ἡ μηχανὴ ἔσταμάτησε καὶ ὁ ἦνισκος δεξιότατος ὧν ἀνήλθε διὰ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἔκαμψε τὸ στενὸν τῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας. Αὐριοῦ δημοσιεύ-μεν διακριθὴν ἀμαξήλατῶν, περιστατικώτερον ἀναγράφουσαν παρόμοια συμβάντα.

Δὲν ἦτο ὁ πυροβολήσας ἐναντίον τοῦ ἀμαξήλατου ὁ δε-κανεὺς τοῦ πεζικοῦ, ἀλλὰ πολίτης φίλος τοῦ δεκανεῦς· ὥστε ὁ μὲν δεκανεὺς ἐξήρῳλκητεν, ὁ δὲ πολίτης ἐπυροβό-λησεν. Ἐννοοῦμεν νὰ τιμωρηθῶν ἀμρότεροι, διότι καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἔκαμαν ἀπόπειραν ἀναίρεσεως. Ἀγνοοῦμεν ἂν συνε-λήφθησαν, καὶ ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. προάρχου καὶ τοῦ κ. εἰσαγγελέως τῶν πλημμελειοδικῶν.

Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων, ὅπου ἐπὶ τριετίαν διέμεινε κα-ταγινόμενος εἰς τὴν Εἰδ. Νοσολογίαν, διδάκτωρ τοῦ ἡμε-τέρου Πανεπιστημίου κ. Παναγιώτης Μ. Φαρρᾶς καὶ δὸς τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἔλαβε τὴν ἀδειαν τοῦ με-τέρεσθαι τὸν ἱατρὸν μὲ τὸν ἀξιόζηλον βαθμὸν λίαν καλῶς.

— Ὁ φίλος ἡμῶν κ. Ἄγγ. Φορέστης ἐπιτυχῶς διεξῆλθε καὶ τὸ δεύτερον στάδιον τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ δοκιμα-σίας πρὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, λαθὼν τὴν ἀδειαν τῆς ἐξασκή-σεως τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος. Καὶ εἰς ἀνώτερα.

— Ὁ κ. Τιμολέων Δ. Βισβίτης ὑποστὰς χθὲς εὐδοκίμως τὰς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρακτικὰς ἐξετάσεις ἔλαβε τὴν ἀδειαν τοῦ μετέρεσθαι τὸν δικηγόρον.

Φίλε συνάδελφε,
Οἱ Καιροὶ κατέρχονται ἐκ νέου εἰς τὸ στάδιον, ποθῆ-σαντες τοὺς θορόβους τῶν πολιτικῶν ἀγῶνων.
Ἐν μακαριότητι καταλιπόντες τὸν βίον, ἀνεγεννήθησαν

ἦδη διὰ θαύματος.—Εὐγνωμοσύνη εἰς τὴν θαυματουργῆ-σασαν Μηδέειαν!

Ἀισθάνονται ἐν τῷ σώματι αἷμα θερμὸν ὑποθάλπον τοὺς-πόθους νεανικοῦ ἔαρος. ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ μανικὸν τινα χυ-μὸν ἐρεθίζοντα τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ὁρμήν. Ἀνακτῆσαν-τες δὲ τὴν φαιδρὰν ἡλικίαν, ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ μέλλο-μεν· ἐλπίδων καὶ ρίπτους πέπλον λήθης εἰς τὸ παρελθόν...

Ἡ ἄλλοτε νεότης αὐτῶν, ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ ἐνθουσια-σμοῦ, εἶδε τὸν κόσμον διὰ τοῦ φακοῦ τῆς οἰστρηλατοῦμε-νης φαντασίας. Ἐν τῷ προσώπῳ εἰδεχθῶς Αἰθίοπος ἀνεύ-ρισκε τὴν μορφήν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀνεζήτει τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον ὅπου ὑπῆρχεν ἔρεθος καὶ νύξ· ἐφαντάζετο δὲ τὴν κο-ρώνην λευκὴν ὡς τὸν κύκνον καὶ τὴν γελῶντα ἵπταμένην μέχρι οὐρανοῦ. Ἐν τῷ λειμῶνι τῆς πολιτείας ἐνεφύλευε λύκος ἀπειλῶν δι' ὀλέθρου τὸ ποιμνιον, λύκος ὃν ὑπέλαθεν ὡς ἵππον ὠραῖον.—Συγγνώμη εἰς τὴν ἀμαρτήσασαν ἐξ ἄ-γαθῶν ἐμπνεύσεων!

Ἄλλ' ἡ νῦν νεότης, χειραγωγουμένη ὑπὸ τῆς πείρας καὶ τῆς ὠρῆου σιφίσεως, ἔχει, ὡς πιστεύει, ἀποστολὴν ἐξίλα-σμοῦ καὶ ἐπανορθώσεως. Ἐπέστη, μὰ τοὺς ἀθανάτους, διὰ πάντα πολίτην ἡ ὥρα τοῦ καθήκοντος, ὁ καιρὸς τῆς ἐνεργ-είας! Ὁ βλάπτων ἵππος ἀπάγεται ἐκ τῶν πυροφόρων ἀ-γρῶν, ἀλλ' ὁ λύκος φρονέεται πρὸς σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου. Ὁ ἅγιος κὸς τῆς πολιτείας μετεβλήθη εἰς ἀπαισίον τοῦ Βαβλ. θυσιαστήριον, ζητεῖ δὲ Θεοβίτην Ἥλιαν, ἀὲν χερσὶν ἔχοντα χάλκεον ἔγχος, φάνον δὲ καὶ κῆρα φέροντα· κατὰ τῶν αἰμοχαρῶν ἱερέων. Ἔως πότε θ' ἀνεχώμεθα τὸ σεμνὸν αὐτῆς; θεάτρον μεταβαλλόμενον εἰς ρωμαϊκὸν ἵπποδρόμιον, ἵνα μάχωνται θηρία; Ὁμοιωθῆμεν ἀρὰ γε πρὸς ἄγλον δου-λικὸν, ἀπαιτοῦντα panem et circenses;

Οἱ Καιροὶ κρίνουσιν ἄσκοπον ἐν τῷ παρόντι τὴν ὁμολο-γίαν τῆς πολιτικῆς των πίστews. Γνωστοὶ ἐκ τῶν προτέ-ρων, ἀποφεύγουσι τὴν πεπατημένην ὁδὸν, ἐρ' ἡς πάντοτε βαδίζει τὸ ἀγαθότερον ὑποζύγιον. Πεποιθασὶ δὲ ἀδιστα-κτως ἐπὶ τὴν κοινὴν εὐμένειαν καὶ ἐπικαλοῦνται μετὰ θάρ-ρους τὴν ὑποστήριξιν τῶν δημοφρόνων, τῶν φίλων καὶ τῶν ἀρχαίων συνδρομητῶν. Παραιτήσαντες δὲ τὸ μεγαλόσχη-μον, ἐδανείσθημεν τοὺς ὄρους καὶ τὸ σχῆμα τῆς «Νέας Ἐ-φημερίδος».

Διατελῶ μετ' ἐξόχου ὑπολήψεως
Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Ἰουλίου 1883.

Φίλος καὶ θεράπων
H. Κανελλίδης.

ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΔΟΣ

Παρεστάθη ἐν μέσῳ ἐκπληκτικῆς σφύρτης τοῦ κοινῆς, κα-τακλύσαντος καὶ καθίσματα καὶ διαδρόμους καὶ ὀποιονδή-ποτε χώρον διέκρινε κενόν. Ἐπίζηλος πράγματι τιμῆ, τῆ-ὀποῖαν ἡ κοινωνία μας ἀπένευεν εἰς πρωτότυπον ἑλληνικὸν ἔργον ἐξ ἐκείνων, ἅτινα κατὰ μακρὰ διαλείμματα κατορ-θούσι διακόπτοντα τὴν μακρὰν παράταξιν τῶν ζηνικῶν καὶ πολλὰς ἐκτροματικῶν ἔργων τῆς τέχνης, καὶ ἀναφαίνον-ται ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, ὡς ἐξόριστοι ἐκ τῆς πατρί-δος των. Τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, εἰ καὶ τρεφόμενον ἐκ τοιοῦ-των πάντοτε, καὶ κατὰ ταῦτα σχηματίζον τὸ ἰδανικόν του, ἔχει ἀκόμη ἀρκούσαν συναίσθησιν ἑαυτοῦ, ὅπως μὴ ἀπαξίῃ νὰ τιμᾷ καὶ τὰς γενναίας ὀλιγίστων ἀποπειράς ἀναγεννή-σεις καὶ διαπλάσεις τῆς σκηνῆς. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἀροκειμένης

παραστάσεως ἢ ἐνθουσιώδους προθυμίας, ἣν ἐπεδείξατο διὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ ἔργου ἦτον ἐκτακτός· αὐτὴ δὲ πρὸ παντός ὀφείλεται εἰς τὴν μετ' ἐξαιρετικῆς εὐφροσύνης μνείαν, τὴν ὁποίαν ὁ τύπος ἔκαμε τοῦ ἔργου τοῦ κ. Ζάνου. Νὰ εἰπωμεν ὅτι ὀφείλεται καὶ εἰς τὰ μεγάλα ταιχοκολληθέντα προγράμματα τῆς παραστάσεως; Πιθανόν νὰ ἐπενήργησεν θαυμασιώως ἐπὶ τῆς ἐξαφθείσης περιεργείας τῶν πολλῶν ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἡ ἰλαρωτάτη διάταξις τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναγνωστικῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν συγκινητικῶν ἐκφράσεων, ὅσοι φαιδρῶς ἢ ὀχληρῶς ἐπενήργει ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῶν ὀλίγων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ προσδοκίᾳ, νομίζω, ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ἀκριβῶς τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς ἐσπερίδος· τὴν ὁποίαν προανήγγελλε, καθαρῶς ἐλληνικῆς, νὰ γραφῶναι εἰς ὕψος σχοινοβατικῆς εἰδοποιήσεως, ἀγνοοῦν τὴν εὐπρέπειαν τῆς γλώσσης καὶ τὸ γελῶν τῆς ἀκατάλληλου τοποθετήσεως τῶν λέξεων, καὶ ἐκτακτοὶ ἐλληνικαὶ μυθολογικαὶ παραστάσεις, καὶ αἱ ἀθηναικὰ ὑψηλὰ δραματικὰ μουσικὰ συνθέσεις κτλ, μετὰ καὶ ἄλλων ἀγαθοπουλικῶν ἀνακρινώσεων.

Εἰς δύο μόνον πράξεις ἐπεκτείνεται τὸ *Μῆλον τῆς ἔριδος*, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς πιστότατα σχεδὸν ἠκολούθησεν τὸν ἀρχαῖον μῦθον. Ἐν τῇ πρώτῃ πράξει, τῆς σκηνῆς παριστώσεως τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πηλέως, εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ὁποίων εὐωχοῦντο οἱ θεοὶ ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ οἰκοδεσπότου, ἡ Ἔρις μανθάνει παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὅτι δὲν προσεκήληθαι εἰς τοὺς γάμους, ἀποκλεισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἣτις συνέταξε τὸν κατάλογον, καὶ μανιώδης σκέπτεται νὰ ἐκδικηθῇ. Τὸ μέσον τῆς ἐκδικήσεως εὐρίσκειται. Εἶνε χρυσῶν μῆλον, τὸ ὅποιον πετᾷ ἐν μέσῳ τῶν τριῶν συνδιασκεδάζουσῶν θεαινῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἢ καλῆ *λαβέτω καὶ μετ'* ὀλίγον ἰδοῦ ἐφορμῶσιν εἰς τὴν σκηνὴν μαλλίᾳ μὲ μαλλίᾳ πιασμέναις αἱ τρεῖς θεαί, ἐκάστη ἀπαιτούσα τὸ μῆλον. Ἐρχεται ὁ Ζεὺς διὰ νὰ τὰς καθησυχάσῃ, ἀποκαλύπτει πρὸς αὐτάς τὴν πρᾶξιν τῆς Ἐριδος,

ἀλλ' εἶνε ἀργά: ἡ ἐκκαυθεῖσα φιλορέσκεια ἔχει ἀνάγκην ἰκανοποιήσεως. Καθιστῶσι τὸν Δία δικαιοκτῆν τῶν ἀξιώσεων τῶν, ἀλλ' ἐκεῖνος παραιτεῖται, κωλυόμενος, ὡς λέγει, λόγῳ συγγενείας, καὶ ἀνατίθει διὰ φερμανίου τὴν ἐκδικασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸν ἐν Ἰδῇ βοσκὸν καὶ βασιλόπουλον Πάριν. Ἡ Ἀφροδίτη προσφέρει φιλοφρόνως τὸ ὑπὸ περιστέρων συρμένον ἄρμα τῆς εἰς τὰς ἀντιδίκους διὰ τὴν ὀδοποιίαν, καὶ ἀναχωροῦσιν. Ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει ὁ Πάρις εἰδοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ περὶ τῆς ἀναθεθείσης αὐτῷ μεγάλης δίκης· τὰ χάνει, διστάζει, ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς, διότι αἱ θεαὶ εὐρίσκονται ἐμπροσθὰ τοῦ Ἐνθαρρυνόμενος τὰς θέτει εἰς γραμμὴν, ἀλλ' εὐρίσκει καὶ τὰς τρεῖς ὥραιας· ὅτε πορίζεται, χάριν ἀνευτέρως διαιπεριώσεως τῆς διαδικασίας, νὰ τὰς κρίνῃ, ἐκάστην χωριστά. Τὸν θέλγει ἡ Ἥρα, ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλὰ τὸν κατακτᾷ ἡ Ἀφροδίτη μὲ τὴν ὑποσχεθείσαν ὥραιαν Ἑλένην. Αἱ δύο ἀδικηθεῖσαι προλέγουσιν ἐν ἀγανακτικῇ τῇ δεινᾷ τοῦ Τροϊκοῦ πολέμου, ἐνῶ ὁ Πάρις ἀναχωρεῖ ἐπὶ τοῦ ἄρματος τῆς Κύπριδος, διὰ τὴν Σπάρτην, κωφὸς εἰς τὰς κατάρτας καὶ τὴν μανίαν τῆς ἐγκαταλειφθείσης συζύγου τοῦ Οἰνώνης, ἡ ὁποία ρίπτεται εἰς τὸ ἐν μέσῳ τῆς σκηνῆς πηγάδι, καὶ ἀνασούρεται ἐκείθεν ἡμιθανῆς, ὡς τελευταῖον ξεθύμασμα τῆς ὀργῆς τῆς, καταφέρουσα φρεβρὸν σφάλμαρον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἡραίου. Καὶ λήγει τὸ δράμα.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ζάνου εἶνε πλέον ἡ ἰλαρωδία, ὡς ἐπαπίσθη, εἶνε καθαρὰ κωμωδία, σκοποῦσα τὸν γέλωτα, διὰ τῆς παροδίας καὶ γελοιοποιήσεως τοῦ ἀφελοῦς καὶ ποιητικοῦ κόσμου τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μυθολογίας, καὶ τὴν δι' εὐφροσύνης ἀναχρονισμῶν καὶ πλαγίων ἐπικαιρῶν ὑπαινημῶν σάτυρων κατὰ τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν ἐλαττωμάτων ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ἐπιβολὴν, ἐπιτυχῶς καθ' ἡμᾶς ὁ ποιητὴς διεξήγαγε ταύτην· τὰ ριπτόμενα βέλῃ ἦσαν εὐστοχα, ἐνετυ-

διεθεθαίωσε περὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ γνωστοποιήσας τὸ σχέδιον, ὅπερ ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ. Ἀμφότεροι ἐπέστρεψαν, ὁ γέρον ἐν Μαρσίλ φέρων μαζύ του τὸν Φιντέλη, ὁ λοχαγὸς εἰς τὸ φρουροῦν σώμα του, ὅπου μέλλει νὰ ζητήσῃ ἐκ νέου οὐχὶ πλέον ἄδειαν τριῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ τριῶν μηνῶν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς ἐκ Παρισίων. Ὅτὰ τὸν παρακολουθῶμεν ἐν Ἐπινάλ, εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐπίπλωσε καὶ συνεσκεύασεν, ὅπου κατοικεῖ ὁ Λυκογιάννης εἰς τι περίπτερον, ἡ δὲ κυρία Δεσιμαίζ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ἐν τῇ ἰδίῳ οἰκοδομῇ τῆς κατοικίας.

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίζ ζῶσιν ἐκεῖ ἐν ἀπομονώσει, μὴ ἐξερχόμεναι σχεδὸν ποτε καὶ σκεπτόμεναι μόνον νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀναθεθείσαν αὐταῖς λεπτὴν ἀποστολήν.

Ἡ βαρὸν ἑκαλεῖτο κυρία Σανδράς. Ἐκτὸς φίλων τινῶν μεγίστης ἐχεμυθίας, οἷοι ἦσαν ὁ κ. Βιολαῖν καὶ ὁ κ. Ρουβῶ, ὁ συμβολαιογράφος, οὐδεὶς γνωρίζει ὅτι ἡ βαρὸν Δεσιμαίζ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς κατοικοῦσιν εἰς τὸ Ἐπινάλ ὑπὸ ξένον τι ὄνομα.

Αἱ κυρία αὐταὶ εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ Βοκοῦρ ἀπὸ δέκα ἡμερῶν καὶ σπανίως ἐμφανίζονται. Φρονεῖται ὅτι ταξιδεύουσι. Τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐν τάξει ἐν τῇ εὐρείᾳ ἰδιοκτησίᾳ· οἱ κῆποι καὶ ὁ λειμὼν τοῦ πύργου διατηροῦνται ὡσεὶ εὐρίσκοντο ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς οἰκοδεσποίνης· αἱ τομαὶ καὶ αἱ πωλήσεις τῶν ζώων γίνονται τακτικώτατα· οἱ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 522)

— Ἄ! οὐδέποτε τὴν ἀπέσυρα ἐγώ.
— Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης πολὺ ὑπέφερεν ἀπὸ τῆς γεννησεῖς του· θὰ ἔχῃ ἀνάγκη φίλων ἀσφαλῶν καὶ πιστῶν καθ' ἣν ἡμέραν θὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄτιμον κακοῦργημα τὸν ἐξώρισε.
Μὴ μ' ἐρωτᾶτε, Ἰάκωβε, δὲν θέλω τίποτε ἀκόμη νὰ σᾶς εἶπω. Βραδύτερον, βραδύτερον... ὅταν ὁ Λυκογιάννης θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον τοῦ ἀνήκει.

Ζ'

ΑΠΕΙΛΗΝ ΘΥΕΛΛΗΣ.

Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶδον τὸν ἰατρὸν τῆς Ἰωάννας ὅστις τοὺς ἔδωκε τὰς ἐδηγίας του καὶ

ποῦντο, ἐκίονον τὴν ἰλαρότητα, ἐχειροκροτοῦντο, εἰ καὶ πολλοὺς ἐσκανδαλίζεν ἡ υπερβάλλουσα δξύτης ἐκείνων.

Ἄλλ' εἰ καὶ γινώσκουμεν ὅτι τῶν νεωτέρων ἡμῶν Ἑλλήνων ἡ εὐρωπαῖζουσα πλέον καλαισθησία, οὐδ' αὐτὴ ἀνέχεται ἀπὸ σκηνὴν γυμνὴν τὴν λέξιν καὶ ἀπροκάλυπτον, καὶ τὰ σύκα σύκα, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ πέπλου τῆς περιτέχνου λεπτότητος συγκεκρικαλυμμένην, — ὅπερ ἐνθυμίζει εἰς ἡμᾶς τὰ ὑπὸ ἀρχαίουφουδῶ γάζης σκεπασμένα ντεκολτέ τῶν χορῶν, ἅτινα δὲν εἶνε διὰ τοῦτο ὀλιγώτερα προκλητικὰ, — μολαταῦτα δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα, καίτοι ἐρυθριῶντες μετὰ τῆς ἀσχηρᾶς σεμνότητος, ἐπευφημήσαμεν τὸν ποιητὴν, διαβλέποντες ἐν τῇ ἐλευθεριαζούσῃ αὐτοῦ σατύρᾳ ζῆλον ἀγνῶς ἀρχαῖόν, καὶ οἶστρον Ἀριστοφάνειον.

Ἄλλ' ὅταν ἀφορᾷ εἰς τὸν πρῶτον σκοπὸν τὴν ἐπιτυχίαν δηλονότι τοῦ γέλωτος διὰ τῆς ἀκράτου διακωμωδήσεως τῆς ἀθανάτου χορείας τῶν ἀθανάτων, τοιμῶμεν νὰ μὴ ἀποκρύψωμεν ὅτι μᾶς ἐλύπησε τοῦτο. Πολὺ καλὰ ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ φαιδρότατος κόσμος τῆς ἀρχαίας μυθολογίας δὲν δύναται ἢ φαιδρότατα ἐμπνεύσει νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐμπνεομένους, μὲ τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς καυγάδες καὶ τὰς πονηρίας του, οὐδ' αὐταὶ αἱ γραπταὶ παροδία τῶν Γάλλων κινῶσι τόσῳ τὴν κλασικὴν ἡμῶν ἀγανάκτησιν, ὡς ὄψιν ἐχόντων τὸ ἐλαφρόν καὶ χάριν γαλλικὸν πνεῦμα, δημιουργοῦν ἐπ' αὐτῶν τὴν δημοτικώτεραν καὶ εὐπεραιότεραν μουσικὴν του.

Ἄλλως ὅμως ἔχει, ὅταν ὁ γράφων εἶνε Ἕλληνας, καὶ ὅταν μάλιστα ὁ Ἕλληνας ἐκεῖνος τὸ παραξέκοιτακχάξει, τεντώνων ἀδυσχεροῦς καὶ ἐφ' ἃ μὴ δεῖ τὴν χορδὴν τοῦ κωμικοῦ τοῦ οἴστρου. Ἡ συναυλία ἐκείνη κρασοπατερᾶδων, βλακῶν, ἀγριανθρώπων, ζετσιπῶτων, καὶ γλωσσούδων, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς κόσμος, τὸν ὅποιον πομπῶδως μᾶς ὑπέσχετο τὸ ροκοκοειδὲς πρόγραμμα τῆς παραστάσεως; Καὶ

ἐν τῇ πρώτῃ πράξει ὁ ἐξευτελισμὸς οὗτος τῆς ἀρχαιότητος, μεθ' ὅλον τὸ ἀπὸ σκηνῆς μαλλιοκουσῶν ἄρισματα τῶν θεῶν, δὲν εἶνε τόσον ἐπαισθητός, ὅσον ἐν τῇ δευτέρᾳ. Ὅταν ὁ κριτὴς Πάρις ἐπιτάσσει τῇ Ἀθηνᾷ νὰ βαδίτῃ ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ πανοπλίᾳ κατὰ... καμβρολαχάνων καὶ ἀραβοσίτων, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῇ προσκλήσει του ἐνθους φέρεται κατ' ἐκείνων, μὰ τὴν σοφίαν, δὲν εἶνε τόσον εὐσεβὴς ἢ σκηνή. Τὸν Πάριν ἀνεπολήσαμεν πάντοτε ἀφελῆ μὲν κούφον, ἀλλ' ἀπεραστον, πλήρη εἰδυλλιακῆς ποιήσεως, ἡ δὲν Ζουάν τινα τῆς ἀρχαιότητος· τοιοῦτος δὲν ἦτο βεβαίως ὁ ἡλίθιος καὶ ἐκπληκτικὸς ἐκεῖνος Ἀνατολίτης, ὅπως μάλιστα τὸν παρέστησεν εἰς ἡμᾶς ὁ κ. Λαζαριδῆς, ὁ pendant τοῦ Νικηφόρου, ἐπομένως πολὺ ἀκατάλληλος ὡς Πάρις δι' ἡμᾶς. Τὸ ἐπεισόδιον τῆς Οἰνώνης, διὰ τοῦ ὁποῦ καταλήγει τὸ δράμα, δὲν τὸ ἐννοήσαμεν καλὰ, καὶ ὅπως εἶνε τεθειμένον, παρετηρήσαμεν ὅτι πολὺ ἐκούρασε τοὺς ἀνυπομονοῦντας θεατὰς. Δὲν ἠγνοήσαμεν μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς εἰς τὸ πηγάδι, πρὸς τί ἢ ἐκ νέου ἀναβίβασις καὶ ἀνάστασις αὐτῆς; ὑπὸ τὰ γὰρ μύλα ἢ τοῦ Ἡραίου καὶ Ἑρμοῦ, ἵνα ἡ κωμικώτατα πεφυλαγμένη αὐτὴ ζηλιχρὰ καὶ ἀγριώτατα μπαταίζουσα ἀκονίσῃ τὴν προσωποποιήσιν τῆς Ἀρετῆς!

Αὐτὸ εἶνε τὸ ταπε νὸν μας φρόνιμα ἐπὶ τῆς ἐν γένει κατασκευῆς τοῦ ἔργου. Ὅτ' αὐτὸς εἶπεν ὅτι ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ οἰκοδομήσῃ κωμωδίαν, καὶ τὸ ἐπέτυχεν· ναι, ἀλλ' αὐθαίρετως οἰκοδομηθεὶς ὑλικόν, οὐχὶ διὰ τοιαύτην ἀφειδῆ χρῆσιν προωρισμένον. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα τὸ ἔργον εἶνε εὐφρῆς. Αἱ σκηναὶ τῆς κατ' ἰδίαν κρίσεως τῶν θεῶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὥραια ἐπενόηθησαν. Ὁ μῦθος ἀναφέρει ὅτι παρουσιάσθησαν αὐταὶ ὀλόγγυμοι πρὸ τοῦ βοσκῆ· ἀλλὰ τοῦτο βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ τελεσθῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Ἐχομεν δὲ ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ποιήματι τοῦ κ. Ἀριστομένου Προσελεγίου ἐν λαξευτοῖς στίχοις ὥραιαν ἀπεικόνισιν τῶν γυμνῶν θεαινῶν.

ἐμισθωμένοι ἀγροὶ εἰσιν ἀκμαῖοι καὶ οἱ πτωχοὶ ἀνθρώποι δὲν λησμονοῦνται.

Μόλις ὁ κ. Λαγγάρδ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνὴρ πεντηκοντούτης, μὲ βλέμμα γλυκὺ, μέτωπον εὐρὺ, νοῦμον, κόμην καὶ πάγωνα ὑπόλευκον καὶ μὲ ἐντιμον ἐξωστρικὴν, ἐχαίρετ' αὐσε μετὰ σπουδῆς. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ διδάσκαλος τοῦ Λυκογιάννη.

— Πῶς ἔχετε, κ. Ποπινῶ; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ τείνων φίλως εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Καλῶς, κύριε, κάλλιστα, ὡς βλέπετε. Σεῖς, κύριε, πάντοτε ἐν ταξιδίῳ, ἀκούραστος. Πῶς διήλθετε κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας;

— Ἀρκετὰ καλὰ, κ. Ποπινῶ. Λοιπὸν εἴσθε εὐχαριστήμενος ἐκ τῆς θέσεώς σας;

— Διὰ νὰ μὴν ἦμαι τοιοῦτος, ἔπρεπε νὰ ἦμαι πολὺ δύσκολος ἢ ἀπαιτητικὸς, κύριε. Ἄλλ' ἐδῶ διάγω ὡς πρίγκιψ. Ἡ ἡμέρα θὰ ἔλθῃ — ἴσως εἶναι πλησίον — καθ' ἣν αἱ ὑπηρεσίαι μου θὰ καταστῶντι ἀνωφελεῖς· τότε, κύριε, θὰ δεήσῃ μετὰ λύπης ν' ἀφήσω τὴν θέσιν ταύτην, τὴν ὁποίαν σᾶς ὀφείλω.

— Δὲν ἐρθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὑπέλαθεν ὁ κ. Λαγγάρδ μειδιῶν· ἄλλως ἔστε ἥτυχος, δὲν θὰ φανῶμεν ἀγνώμονες πρὸς ὑμᾶς. Πῶς πηγαίνει ὁ μαθητὴς σας;...

— Καλῶς, πάντοτε καλῶς.

— Εἴσθε εὐχαριστήμενος ἐξ αὐτοῦ;

— Πλέον ἡ εὐχαριστήμενος. Πεπροικισμένος μὲ ἐκτακτον νοημοσύνην, κάμνει προόδους ταχείας, καταπληκτικὰς· καὶ ἐγὼ αὐτὸς εἶμι ἐκπεπληγμένος. Γινώσκει πράγματα πρὶν ἢ τὰ μᾶθη· μαντεύει. Παρ' αὐτῷ ἡ ἐποπτία εἶναι φυσικὴ καὶ ἔχει εὐκολίαν τὸ κατανοεῖν καὶ ἀρμολογεῖσθαι.

Τὸ βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἔτχεν ἀκτινοβολίαν τινά.

— Ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ, ἵνα ὁμαθητὴς ἀκούσῃ ὑψηλῶν μαθημάτων, ὑπέλαθεν ὁ διδάσκαλος, θὰ δυνηθῶμεν...

— Ἄς μὴ βιαζώμεθα, ἀγαπητὲ κύριε Ποπινῶ, διέκοψεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἄς μᾶθη ἐν πρώτοις καλῶς ὅτι εἶνε ἀναπόρευκτον νὰ γνωρίζῃ πᾶς ἀνθρώπος.

— Ὅτ' αὐτὸν ἐρωτήσῃτε καὶ θὰ τὸν ἐπαινήσῃτε.

— Ὅπως καὶ τοὺς διδασκάλους του, κ. Ποπινῶ.

— Αὐτὸς ἀμείβει τὰς ὑπερ αὐτοῦ φροντίδας μας διὰ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ.

— Ἦρχετε νὰ δμιλῇ τὴν ἀγγλικὴν;

— Ἰκανῶς, ὥστε νὰ δύναται νὰ συνομιλῇ μαζύ σας διὰ τῆς γλώσσης ταύτης.

— Καλῶς.

— Δὲν θέλετε νὰ τὸν ἰδῆτε τώρα;

— Ὅχι, ὀλίγω ὕστερον· ὀφείλω ἐν πρώτοις νὰ ὑποβάλω τὰ σεβάζματά μου εἰς τὴν κυρίαν καὶ τὴν δεσποινίδα Σανδράς. Τί πράττει τώρα;

— Εἶνε εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ξιφασκίας μετὰ τοῦ διδασκάλου του. Καὶ εἰς τὴν ξιφασκίαν κάμνει προόδους ταχείας.

Τοιαύτη είνε διά πρώτην φοράν ἡ ἀντίληψίς μας· πιθανόν νά σφάλωμεν, καί δευτέρα καί τρίτη ἀκρόασις τοῦ ἔργου νά ἀρῇ τήν ὁμίλην ἀπό τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κρίσεως ἡμῶν.

᾽Ονουλουλοῦ.

ΛΕΜΠΛΕΠΙΔΖΗΣ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ

Ἄμάν Χαβρόν, ἄμάν τζανούμ κάνε χανούμ ἰνσάφι οὐδέ καλέμι οὐλέμα τήν σάχλα τους δέν γράφει.

Μόνον ὅστις φαντασθῆ εὐμέγιστον φουστανελλορόρον μέ ὑψηλό καπέλλο ἢ ἀπλοϊκόν ὑδραῖον βρακῶν μέ μονίελον διπλωμάτου δύναται νά ἔχη ἄμυδράν ἰδέαν περί τοῦ ἀρμενικοῦ βωδεδιλλίου. Ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ ἐφηρομυμένα εἰς τήν ἀρμενικὴν γλώσσαν παρέχει τήν εἰκόνα ἀγγλων περιηγητῶν αἰγματοζωμιζομένων ὑπὸ ἀγγρίων τεπελενλῆδων! Ἡ ἀντίθεσις εἶναι τόσον καταφανὴς ὥστε ὁ ἀπτικώτατος Τέλλης Πετσάλλης ἄμα εἶδε τόν θίασον αὐτόν τῶν στραγαλατζήδων ἀναμασσούντων—ἀντί στραγαλιῶν—κατιμάδες εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

— ᾽Ω ἀδελφε, εἶπε, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι θά ἔκαμαν πεχλιβαλίγια!

᾽Ο δὲ ἀπὸ κεραλῆς μέχρις ὀνύχων εὐφυστάτος Καλαβρυτινὸς κύρ Σωτήρης.

— Βρὲ ἀδελφε ἔλεγε καί ἐγὼ ἐπερίμενα σεβταλίγια!

Ἡ ἐντύπωσις τῆς ἀηδίας μετριάζεται κάπως ἐκ τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ ἀρμενικοῦ θιάσου ἐχούσης καθαρὸς ἐθνικὸν χαρακτήρα. ᾽Ω γνωστὸν ἢ ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἔχει ἤρωα ἕνα στραγαλατζή. Ἐνωσεῖτε τώρα ὅτι τὸ milieu τοιοῦτου ὑποκειμένου θά ἀπαρτίζεται ἀπὸ σαλεπτζήδες, χαλδατζήδες, λεμπλεπιτζήδες, ζεβζεκτζήδες καί

ὡς καί εἰς τὰ ἄλλα πάντοτε ἤρεμος, διαξίφίζεται μετ' εὐκαμψίας τῆς χειρὸς καί τοῦ σώματος. . . Εἶνε εὐχάριστον νά βλέπῃ τις τήν ἐπιδειξίότητα αὐτοῦ εἰς πάντα τὰ γυμνάσια τῆς ξιφασκίας.

- Ἡ δὲ ἱππασία;
- Ἡ ἐπὶ τοῦ ἵππου στάσις του εἶνε ἀνεπίληπτος.
- Ἐχει πάντοτε τήν αὐτὴν κλίσην εἰς τήν ἐργασίαν;
- Ἐχει πάθος, κύριε, δι' αὐτήν ὅσω περισσότερον μανθάνει, τόσον περισσότερον θέλει νά μανθάνῃ.
- Εἶνε πάντοτε πειθῆνιος;
- Εὐπειθὴς καί μετὰ σεβασμοῦ πάντοτε προσφερόμενος πρὸς τοὺς διδασκάλους του, ἀδικοειπίτως μᾶς ἐκφράζει τήν εὐγνωμοσύνην του δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ πράττομεν. Δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος νά ἀπειλησωμεν αὐτόν, ὡς ἄλλοτε, μέ τήν δεσποινίδα Ἐρριέττην φοβεῖται βεβαίως ἀκόμη ὅταν ἀκούσῃ τὰς λέξεις ταύτας: «Θά τὸ εἶπωμεν εἰς τήν δεσποινίδα Σανδράν». Διατελεῖ πάντοτε ὑπὸ τὴν σωτηριώδη ἐπιτροπὴν ταύτης καί ὅπως ἐπιτύχωμεν παρ' αὐτοῦ ὅ,τι θέλωμεν, δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη νά δεικνύῃ αὐτὴ τὴν μικρὰν ῥάβδον τῆς.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὑπηρετρία τις ἐλθοῦσα εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Σανδρὰς ἀνέμενεν αὐτόν εἰς τὸν θάλαμόν τῆς. Εὐχαριστήσας τὸν διδάσκαλον ἠκολούθησεν τὴν ὑπηρετρίαν, ἥτις τὸν εἰσῆγαγεν παρὰ τῆς κυρίας τῆς. Ἡ βερόνη ἦτο μόνη. Προειδοποιήθησα περί τῆς ἀφιξεως

χιλίους ἄλλους τοιαύτης περιωπῆς μαγκούφηδες. Ἄλλ' ὅταν αὐριον ἢ μεθύριον ἀποπειραθῶν νά διαπράξουν τὴν **Κυρά Ἄγγῶ** οἱ ἀλιτήριοι ἢ τὸ *Zirouf-lé-Zirouf-lā*, ἢ ἀπὸ θιάς ἐπεκαθῆ μέχρις ἐμέτου, ἢ δὲ ἐκτίμησις τοῦ ἀρμενικοῦ θιάσου θά προβῇ μέχρι. . . Καρκαϊζ' μπερντέ! Φαντασθῆτε μία στροφή τῆς **Madame Angot**, ἀπάνω κάτω τέτοια,

γκέλ μπουρντά
στὸν ὄντα
σορολάπ Καχπέ Ἄγγῶ!

Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀγνωστον ἐν τῷ ἀρμενικῷ αὐτῷ συμφωράματι· εἰς ὅσων ἀσμάτων ἤκουσέ ποτε κανεῖς εἰς τὰς ταβέρνας, εἰς τὰ σοκάκια, εἰς τὰ λουκουματζήδικα, εἰς τὰ πατζατζήδικα παρεφθαρμένον, ἐστρεβλωμένον, παραχόρδον, τετριμμένον, ἀνούσιον, εὐρωπαϊκὸν δῆθεν μέ *σοκίσματα* γνησίου μανῆ, ἢ *σμανλίτικον* μέ *μοριέτα* εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς! καί αὐτὰ ὅλα τὰ σαλαρίσματα ἀποτελοῦσι τὸν ἀρμενικὸν θίασον καί τὴν ἐθνικὴν μουσικὴν των. Ἐὰν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἄξιον ὑψίστης ἰλαρότητος, θά ἤξιζε τὸν κόπον νά ἀρχίσῃ ὁ χρονογράφος ἢ ὁ κριτικὸς κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τώρα δημοσιογραφικὸν σύστημα:

«Καί ὑπῆρξε δημοσιογράφος ὅστις ᾔκτειρε τὴν Ἑλλάδι ὑδιότι δὲν κατήρτισεν ἀκόμη μουσικὸν θίασον, ἐνῶ ἡ Ἀρμενία. . .» κλπ. κλπ.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι προκειμένου ἢ Ἑλλάς νά καταρτίσῃ παρεμπερῆ πρὸς τὸν τῶν Ἀρμενίων μουσικὸν θίασον κάλλιον νά ἐμμενῇ εἰς τὸν πάτριον Ἀπόλλωνα καί μαρμάρωνον ἔστω, ἢ τοῦλάχιστον νά ἐξακολογήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος καλλιεργούσα τὴν σύγχρονον μουσάν τῆς

Τάρλα μπουῦπα ταρλαλά!
Ριζίτε μαῦρο τοῦ Μελά!

Τώρα ἐὰν κρίνετε ἐκ τῆς μουσικῆς προσόδου τῶν Ἀρμενίων καί τὸν ἐν γένει αὐτῶν χαρακτήρα ὡς ἔθνους, ὡς φυλῆς

τοῦ κ. Λαγγάρδ εἶχεν ἀπομακρύνει τὴν Ἐρριέττην, θέλουσα νά ὁμιλήσῃ μυστικῶς μετὰ τοῦ προστάτου τοῦ Λυκογιάννη.

Ἦτον ὠχρὰ, τεταραγμένη, ἀνήσυχος. Ἐγερθεῖσα ἔπεισε τὴν χεῖρα τῷ κυρίῳ Λαγγάρδ.

— Φαίνεσθε στενοχωρημένη, κυρία, εἶπε, τί ἔχετε;
— Εἶμαι τῶντι πολὺ τεταραγμένη, κύριε, ἀπάντησεν. Σὰς ἀνέμελον ἀγωνιώδως, καί ἂν δὲν μοι ἀναγγέλλετε τὴν ἀφίξιν σας, θά σᾶς ἔγραψον νά ἐλθῆτε τὸ ταχύτερον. Νέον δυστύχημα πρόκειται νά μέ πλήξῃ!

- Σᾶς;
- Μάλιστα, κύριε, ἐμὲ καί τὴν θυγατέρα μου.
- Ποῖον εἶναι τὸ νέον τοῦτο δυστύχημα;
- Οἱμοί! Δὲν γνωρίζω ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ συναισθάνομαι αὐτό.
- Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, μὴ τρομάζετε τόσον ταχέως. Ἐκίνησεν αὐτὴ τὴν κεφαλήν.
- Μέλlete νά ἐννοήσητε, κύριε, ὁ σύζυγός μου εἶναι ἐν Βιωκούρ ἀπὸ δύο ἡμερῶν.
- Τὸ ἤξεύρω.
- Τὸ ἤξεύρετε;
- Μάλιστα. Ἡξεύρετε ὅτι τίποτε δὲν δύναται νά πράξῃ ὁ Δεσιμαϊζ', χωρὶς νά πληροφορηθῶ.

— Τῷ εἶπον ὅτι ἀπουσιάζον, ὅτι ἐταξείδευον μετὰ τῆς θυγατρὸς μου καί ὅτι δὲν ἐγνωρίζον πότε ἐμελλον νά ἐπανέλθω. — Ἄ! ἔστω, ἀπάντησε, θ' ἀναμείνω τὴν ἐπάνοδον τῆς

ὡς πολιτείας, θέλετε ἀποκαλύψει αὐτὸν ἀπαράλλακτον μέ τὸ ἀερόστατον τοῦ φίλου κ. Βωδῆ, κατασκευασμένον ἐκ μυρίων *μπαλωμάτων*, ἐκάστου τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ἡ πατρὶς καί ἡ καταγωγή! Ὀλίγη γαλλικὴ φαιδρότης, ὀλίγη μελωδία Ἰταλικὴ, ὀλίγη γερμανικὴ ὀμίλη, πολλὴ τοιρικὴ νωγέλεια, περισσότερος καρκαϊζ' μπερντέ, οὔτε μία δὲ νότα, οὔτε εἰς ἦχος γνήσιος, οὔτε ὑπόνοια κἄν συνθέσεως ἀρμενικῆς, ἰδοὺ τί ἀποτελεῖ τὸν καλούμενον ἀρμενικὸν θίασον.

Καί εἶνε τόσῳ δυσανάλογος ἡ ἀρμενικὴ αὐτὴ συμμορία μέ τὸ ἀρμονικώτατον Φάληρόν μας, ὥστε πᾶσαι ὁμοῦ αἱ ἀντιθέσεις θά ὤχρῳ ἐνώπιον αὐτῆς, καί μόνῃς.

Παραλίαν ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν γαργαλιστικώτερον ἀμμουδιά καί τελειώνουσα εἰς τὸ ἀχανές, ἡμερώτατι βράχοι μέ γραφικὰ καί σχεδὸν τεχνιτάσπ κλίμα ἀπὸ τὰ ἴποια ἔπρεπε νά ἐξέρχονται μολπαὶ σειρήνων, νησιδρια ἐδῶ καί ἐκεῖ δειλῶς ἀνακούπτονα ἀπαρμιλλοῦ καλλονῆς, ὡς τόσαι πολυτιμοὶ πέτραι εἰς τὴν σμαραγδένια θάλασσα! ἔπειτα κοιλὰς παιγνιδιάρικη, κοιλὰς γεματὴ ἀπὸ ποικιλίαν, δροσιὰ καί ἀρωμα, καλυπτομένη ἀπὸ καταπράσινα κλίματα, σκιαζομένη ἀπὸ πευκιάδια, τὸν ἐλαιώνα, φαλακρίζουσα εἰς πολλὰ μέρη ὅπου ἀποκόπτονται οἱ στάγεις ἢ πληρομένη ὑπὸ τοῦ ἄρματος τῶν ὑπολαίδων· λόφοι ἀκόμη, ἐξοχαί, ὑψώματα ἀνοψούμενα εἰς πᾶσαν ἀπόστασιν· ἔπειτα ὁ μυριόχρωμος Ἰμπετὸς μέ τὰς ἀτελευτήτους πτυχὰς του, μέ τὰς κλιτύας του, μέ τὰ δενδράκια του ἀραιὰ ἀραιὰ ὡς γυμνάσια ἀκροβολιστῶν· σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τῆς ὀπισθεν αὐτοῦ ῥάχως· ν' ἀνέρεται ὡς προβατῖνα ἢ σελήνη μελίγρυσος, μελαγχολικὴ χαράττουσα ἐπὶ τῆς φαλακρικῆς θαλάσσης ποταμῶν χρυσορόνα, κατ' ὀλίγον ὁμοῦ προβαίνουσα εἰς τὸ κυανῶν τοῦ οὐρανοῦ νά ἐναγκαλιζέται ὡς ἡ μία ἐκείνη τοῦ Ἐδισσων μεγάλη ἠλεκτρικὴ σφαῖρα τὸ Φάληρον, τὸ χαϊδεμένο τῆς Φάληρο!

κυρίας Δεσιμαϊζ'. Καί ἐγκατεστάθη εἰς τὸν πύργον ὅπου προστάζει καί διατάσσει ὡς κύριος. Τί θέλει, Θεέ μου, τί θέλει;

— Ἄγνωθ', ἀλλὰ δὲν θά βραδύνετε νά τὸ μάθητε βεβαίως. Σᾶς ἐπληροφόρησα περί τῆς καταστάσεως τοῦ κ. Δεσιμαϊζ' εἶναι καταστραμμένος καί πιθανῶς περιήλθεν εἰς ἀμολιαν. Αἱ ἰδιοκτησίαι του φηνομενικῶς μόνον τοῦ ἀνήκου, ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ἡμισσεως ἑκατομμυρίου, ὅπερ ὀρεῖται εἰς ἕνα τῶν φίλων του, χρεωστεῖ εἰς τοὺς δανειστάς του πλέον τῆς ἀξίας τοῦ μεγάρου του, τοῦ πύργου του καί τῆς ἐν Νορμανδιᾷ ἐπαυλῆς του. Ἐὰν δὲ συγκρατῆται ἀκόμη, τοῦτο εἶναι θαῦμα ἰσορροπίας.

Ἐπειδὴ δὲν ἔχει πλέον πίστωσιν, ἀπωθεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, μήπως ἄρᾳ γε ἐγκαταλείπων τὰ πάντα εἰς τοὺς πιστωτὰς του, παραιτούμενος τοῦ ἀξιοθρηνητοῦ καί αἰσχροῦ βίου, τὸν ὅποιον διήγεν, ἤλθε, διὰ τὰς ζήτησιν καταφύγιον πληθίων σας; Ἄγνωθ'. Ἄρᾳ γε ἤλθεν, ἐπειδὴ ἡ ἀπερσικεψία καί ἡ ἀυθάδεια του καθιστῶσιν αὐτὸν ἱκανὸν τὰ πάντα νά κατατολιμήσῃ, νά εἶπῃ εἰς ὑμᾶς: «Δὲν ἔχω πλέον χρήματα καί δὲν θέλω ν' ἀλλάξω διαγωγὴν, ἐπιμένω δὲ νά φυλάξω τὸ μέγαρον καί τὸν πύργον μου· σεῖς, σεῖς εἶσθε πλουσία καί ἐκάματε σπουδαίας οἰκονομίας, ἀφότου ζῆτε ἐν ἀποχωρήσει· δόσατε μου ὅλον τὸ χρυσὸν σας!» Ἡ γυνὴ πρέπει νά ὑπακούῃ εἰς τὸν ἀνδρα. . . Μετὰ ἐν ἔτος, εἰς μῆνας, ταχύτερον ἴσως, ἐὰν καταδιωθῶ ὑπὸ τῶν πιστωτῶν μου, θά

Ἐδῶ λοιπὸν ἔστησαν πολὺ ἀκαταλλῆλως τὴν σκηνὴν των οἱ Ἀρμένιοι καί χωρὶς νά ἐπικαλεσθῶ τὴν σκιάν τοῦ Καρκαϊζ' καί οὐδέ νά ἐξορκίσω τὰς νεανιδὰς μας εἰς τὸ ὄνομα τῆς καλαισθησίας, οὐδέ τοὺς κερανοῦς καί τοὺς ἀερόλιθους; νά προκαλέσω εἰς ἐκδίκησιν τῶν ἀγγρίων αὐτῶν κατακτητῶν, ἐκφράζω ἀπλῶς τὴν λύπην μου διὰ τὸ γεγονός καί... μεταβαίνω εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Μάγκας.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι»,

Ἐπειδὴ ὁ ἐκ Μεσολογγίου ἀνταποκριτὴς σας, τοῦ ὁποίου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 510 τῆς 8 Ἰουλίου φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν καταχωρίσατε πληροφορία καί ἐπικρίσεις σχετικῶς πρὸς τὴν ἄρτίως διεξαχθεῖσαν δημοτικὴν ἐκλογὴν, ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων προσώπων ὡς σαγηνευθέντων διαφοροτρόπως πρὸς τὴν μερίδα τοῦ κ. Τρικούπη, καί ἐμὲ ὡς λαβόντα ὑπόσχεσιν διόρισθαι εἰς δημοσίαν θέσιν, ἐπιτρέψατέ μοι, κ. Συντάκτα, νά σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἡ ὄλιω ξένο; τοῦ Μεσολογγίου τυγχάνει ὁ ἀνταποκριτὴς σας οὔτος ἐντελὸς τὰ πρόσωπα καί τὰ πράγματα ἀγγίων, ἢ ἐκ προθέσεως διαστρέφων ταῦτα καίτοι πασίγνωστα καί καταφανῆ ὡς πρὸς τὰ κατ' ἐμὲ.

᾽Οθεν χάριν τῆς ληθείας, καί κατὰ καθῆκον πρὸς ἑμαυτὸν τοῦλάχιστον, παρατηρῶ ὅτι οὐχὶ ἐσχάτως ἀλλὰ πρὸ ἔτους πασίγνωστοί εἰσι καί ὄλιω ἄσχετοι πρὸς ἰδιοτέλειαν ἢ δημοσίαν θέσιν αἱ ἀφορμαί, ὧν ἕνεκα ἐπῆλθεν ἡ ἐκ τῆς μερίδος τοῦ κ. Δεληγεώργη ἀπομακρυνσι; οὐχὶ μόνον ἐμοῦ, ἀλλὰ καί ἄλλων πολυτίμων φίλων αὐτοῦ.

᾽Ω; πρὸς δὲ τὸ παχυλότατον ψεύδος, ὅπερ εἰς τὴν αὐτὴν ἀνταπόκρισιν ἐκτίθετα: ὅτι δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς τοὺς Δε-

πληρώσητε τὰ χρεῖα μου συνομολογούντες δάνειον ἐπὶ τῇ ὑποθήκῃ τοῦ κτήματος ὑμῶν Βιωκούρ, τὸ ὅποιον ἔχει ἀξίαν πολλῶν ἑκατομμυρίων;»

— ᾽Ω! κύριε! ἐφώνησεν ἡ βαρόνη τρέμουσα καί μέ φωνὴν διακεκομμένην. . .

— ᾽Ο σύζυγός σας θά εἶπῃ μόνος τὸ αἶτιον τῆς ἐν Βιωκούρ ἀφίξεώς του, κυρία· ἀλλ' ἔστε πεπεισμένη ὅτι ἐκ λόγου ἰσχυροῦ ἠναγκάσθη νά σᾶς πλησιάσῃ.

— Τὸ καταλαμβάνω καί διὰ τοῦτο τρομάζω.

— Δὲν πρέπει νά τρομάζητε; ἔστε ἤρεμος καί ἰσχυρὰ, ὅπως ἀντιμετωπίσητε τὴν θιελαν. Μὴ ληθμονῆτε ὅτι ἔχομεν πρὸς ἀλλήλους φιλικὴν συνθήκην καί ὅτι ἐπαγρυπνῶ ἐπ' ὑμῶν καί ἐπὶ τῆς θυγατρὸς σας καθ' ἣν δὲ ἡμέραν λάβητε τὴν ἀνάγκην μου, θά εὐρεθῶ ἐκεῖ ἔτοιμος νά σᾶς ὑπερασπίσω.

— Ἄλλὰ τί νά κάμω; Σᾶς παρακαλῶ, συμβουλεύσατέ με.

— Ἡ ἀποστολὴ σας ἐδῶ ἔληξε, κυρία βαρόνη· αὐριον θά ἐπιστρέψητε εἰς Βιωκούρ. Θά εὐρεθῆτε ἀπέναντι τοῦ συζύγου σας, ὅστις θά σᾶς ὁμιλήσῃ, καί ἀφοῦ τὸν ἀκούσητε θά τῷ ἀπαντήσητε ὅ,τι πρέπει μετὰ σταθερότητος. Μὴ ἐμπιστεύσεσθε ἀρνῆθητε πᾶσαν αἴτησιν του· μὴν τοῦ ὑποσχεθῆτε τίποτε, πρὸ πάντων δὲ μὴ ὑπογράψητε οὐδὲν ἔγγραφο· εἶσθε μήτηρ καί δὲν δικαιούσθε νά προσφέρησθε μετὰ ἐλευθεριότητος; φυλάξατε τὴν περιουσίαν σας.

ληγεωργιστάς ότι ἐγὼ ἤμην ἀντίθετος καὶ ἐκ πλάνης τινέ; μὲ ἐψηφοφόρησαν ὡς δημοτικὸν σύμβουλον, ἀπαντῶ ὅτι ἐγὼ οὐδέποτε ἐσυνείθισα κατὰ τὰς ἐκλογὰς νὰ κρύπτομαι, ἀλλὰ μετὰ παρηρησίας ἐκφράζω δημοσίως συζητῶν τὴν γνώμην μου. Ἐάν δὲ ἔλαβον ὀλίγας ψήφους ἐκ Δεληγεωργιστῶν, ταύτας ἔλαβον διότι οἱ ἐκλογεῖς οὗτοι ἀποδίδουσιν ἐκτίμησιν καὶ ἔχουσι πεποιθήσιν εἰς τὸν χαρακτῆρά μου, ὡς ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων τοῦ κ. Τρικούπη ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν συμβούλων ἢ παρέρδρων ἐψηφοφόρησαν οὐχὶ κατ' ἀποκλειστικὸν κομματισμὸν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἕκαστος συνειδήσιν. Νομίζω ἐπὶ τέλους ὅτι ὅταν ἐν κόμματι ἔχη φίλους ὡς τὸν ἀνταποκριτὴν σας αὐτόν, ὅστις οὕτως ἠθέλησε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ νὰ προσφέρῃ τὰς ἐκδουλεύσεις του εἰς τὸ τοῦ Δεληγεωργίου, περιττοὶ καθίστανται οἱ ἔχθροί δι' αὐτό!

Δέχθητε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Ἀθῆναι, Τῆ 13 Ἰουλίου 1883.

Συμεὼν Δακαλάκης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ γυναικεῖα γλῶσσα. ἦτο ὡς τώρα τρομακτικὴ εἰς ὄλους μας· τὴν ἐφοβούμεθα περισσώτερον διστόμου μαχαίρας, τὴν ἐφεύγομεν μακρύτερα ἀπὸ φωνὴν Δεληγιάννην· ἀλλ' ὅ,τι διηγεῖται μία γερμανικὴ ἐφημερίς εἶνε τρομερὸν, πρωτάκουστον. Εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ὄργανον αὐτό, τὸ ὁποῖον τόσον γλυκὰ ψελλίζει τό: «σ' ἀγαπῶ», πρέπει ταριχευόμενον νὰ κατατάσσῃται εἰς τὰ Μουσεῖα μεταξὺ τῶν φωνικωτέρων ὄπλων καὶ τῶν δραστηκωτέρων δαλητηρίων. Ἀκούσατε:

Ἐν τῇ πόλει Νεβάδα, μίαν νύκτα μπαίνει λύκος εἰς ἕνα σπητι—διότι εὐρισκόμεθα ὑπὸ ζώνην, ὅπου οἱ λύκοι περιφέρονται τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους, ὅπως τὰ σκυλιὰ εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κοσσονάκου. Ὁ κύριος τοῦ σπητιοῦ ἔλειπε· ζενυκτοῦσε μὲ τοὺς φίλους του πίνοντας πούνται σὲ καμμιὰ ζεστοῦταικη γωνιά καφενεῖου· παρούσα ἦτο ἡ κυρία τοῦ σπητιοῦ, ἥτις ἀκούουσα τὰ βήματα τοῦ λύκου, τὰ πῆρε γιὰ βήματα τ' ἀνδρός της· χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, χωρὶς ν' ἀνάψῃ κερί, ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ τὸ ψαλιδοκέρι της, ἐκλαμβάνουσα τὸν λύκον διὰ σύζυγον, καὶ γιὰτὶ νὰ ζενυκτῆ ἔξω, καὶ γιὰτὶ νὰ πηγαίῃ νὰ μεθῆ, καὶ νὰ ξεδεύῃ τὸν παρὰ του καὶ νὰ μένῃ αὐτὴ χωρὶς καπέλλο καὶ νὰ κροῖνῃ μοναχῆ ἕως τὸ στρώμα, καὶ, καὶ, καὶ. Ὁ καυμένος ὁ λύκος τὰ χρειάσθηκε, κοντοστάθηκε, δὲν εἶχεν ἀκούσει ἄλλο πρᾶγμα, ἐμοῦδιασε, αἰφνης ὅσω πήγαινε τόσῳ καὶ ἀγρίευσεν καὶ ζεφώνισε καὶ κτυποῦσε τὸ πόδι της καὶ ἔλεγε, καὶ ἔλεγε, καὶ ἔλεγε, εἰς ὅτου καταλαμβάνει τέτοια τρομάρα τὸν λύκο, ποῦ τὸ βάζει εἰς τὰ πόδια καὶ τρέχει καὶ δὲν σταματᾷ εἰσὶ ἀφοῦ εἶδεν ὅτι χωρίζεται ἀπὸ τὸ σπητι τοῦ τέρατος, ποῦ τὸν ἔλυσε μὲ τῆς φωνῆς ἐκείναις, τὸ ὀλιγώτερον δέκα λεύγαις. Οἱ ἄλλοι λύκοι τοῦ χωριοῦ ποῦ τὸν εἶδαν, σχεδὸν δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, εἰς τοιαύτην ἔλεεινὴν κατάστασιν εἶχε καταντήσει.

Φρικτὴ ἀμερικανικὴ ἱστορία. Προετοιμασθῆτε, Κυρία καὶ Κύριοι, ν' ἀκούσῃτε τρομερὰ πράγματα. Τέτοια ἐπιθυμοῦτε τέτοια σὰς σερβίρομε, κυρίαρχοι ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαι. Μεταβῆτε εἰς Ἀμερικὴν, ἀγκυροβολήσατε εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ γνωρισθῆτε μὲ τὴν κυρίαν Μπώκλεϋ. Ἔτοιμοι;

Ἡ κυρία Μπώκλεϋ ἐκάθητο κατὰ τὸ σύνθηρος ἐν ἑσπέρας

εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀνεγίνωσκε, περιμένουσα νὰ ἔλθῃ ἐκ τῆς Λέσχης ὁ σύζυγός της. Τὰ παιδιὰ ἐκοιμῶντο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Αἰφνης ἀκούει βήματα κατασπευσμένα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου· τὰ βήματα πλησιάζουν, ἀνέρχονται, ἀνοίγουν τὴν θύραν καὶ ὦ! τῆ; ἐκπλήξεως! ἀντὶ νὰ δῆ ἐνώπιόν της τὸ προσμῖλές της ἤμισυ, βλέπει ἕνα ἐλάκερον, ἀγνωστον, ὑψηλόν, καστανομάλλην, μὲ ὑπογένειον τὸ ὁποῖον ἤρχιζε νὰ λευκάζῃ καὶ πολὺ καλὰ φορεμένον. Τῆς κάμνει μίαν ρεβερέντσα, καὶ: «Κυρία μου, σὰς ζητῶ τώρα δεκαπέντε χρόνια» τῆς λέγει. «Μὲ ζητεῖτε πρὸ δεκαπενταετίας, πλὴν ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω, κύριε,» ἀπαντᾷ ἐκείνη ἀντὶ τῶν ξεφωνητικῶν ἀπερθὰ ἔσυρε ἡ Ρωμῆ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καὶ τοῦ κομπουργιοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ἔδραχνε ἡ Ἑλληνίς. «Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς βλέπω. Δὲν εἶσθε ἀρὰ γε ἡ θεὰ τοῦ Ἑλέους;» Ἡ δευτέρα ἐρώτησις τὴν ἔκαμε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ τὰ χρευσθῇ, διότι τότε μόλις ἐνόησε ἀπὸ τὸν τρόπον δι' οὗ ἐγένετο ἡ ἐρώτησις καὶ τοῦ βλοσυροῦ βλέμματός δι' οὗ συνωδεύθη ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἕνα τρελλόν. Ἐν τοσοῦτῳ ἂν τὰ εἶχε χάσει αὐτὸς, αὐτὴ δὲν τὰ ἔχασε. Νὰ φωνάξῃ; Ὅθι τρομάζουν τὰ παιδιὰ της; Καὶ ἐπειτα ἡ ὥρα ἦτο προχωρημένη, ποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ; Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ προσποιηθῇ καὶ αὐτὴ τὴν παράφρονα, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸ ἤμισύ της. «Μάλιστα, ἀπαντᾷ, ἐκείνη εἶμαι τὴν ὁποίαν ζητεῖτε. Τί θέλετε;» «Ἄ! τώρα θὰ σὰς τὸ πῶ.» Καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀπαθείας: «Εἶμαι Γάλλος χειρουργός· ἐσπούδασα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Πιρισιῶν. Τριάντα ἔτη ἔπραγα σπουδάζων ἀνατομίαν καὶ ἐξετάζων τὰ θανατώσια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἀφιέρωσα εἰς μελέτην περὶ τῆς καρδίας. Τώρα λοιπὸν ἐπιθυμῶ νὰ ἀνατάμω μίαν ζωντανὴν καρδίαν, (ἔ! πῶς εἶσθε; θάρρος, ἀναγνώστρια, θάρρος!) διὰ νὰ κάμω ἀκριβεῖς παρατηρήσεις περὶ τῶν παλμῶν αὐτῆς. Ἦξευρα ὅτι θὰ σὰς εὐρῶ ἐδῶ καὶ ὅτι ἡ ὑγεία σας τὸ ἀπαιτεῖ (ὄριστε;) νὰ βγάλω τὴν καρδίαν σας καὶ νὰ τὴν καθαρίσω. Ἴδου, ὁ λόγος, κυρία μου, διὰ τὸν ὁποῖον μὲ βλέπετε ἐνώπιόν σας. Ἦκούσατε ποτὲ, πῶς καθαρίζεται μία ζωντανὴ καρδία;—Ἐννοεῖται, γνωρίζω τρεῖς ἰατροὺς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν ἕνα τὸν ἔχομεν γείτονα, ἐδοκίμασεν τοιοῦτόν τι, ἀλλ' ἀπέτυχεν». «ὦ! τὸ περίμενα! εἶμαι μοναδικὸς διὰ τοιαύτην ἐγγχείρησιν. Καὶ ἤρχισε νὰ ἐξάγῃ ἐκ τοῦ κόλπου του μαχαίρια ψαλιδία. . . γι' ἀκόνισμα, ἀλλὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ἐνῶ κρῦος ἰδρῶς περιέχυε τὴν γενναίαν Ἀμερικανίδα.

Κατῶρθωσε μολοτοῦτο νὰ τοῦ πῆ ὅτι μία γειτόνισσα πάσχει ἀπὸ καρδιακὸν νόσημα καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ καθαρισθῇ καὶ ἡ δικὴ της ἡ καρδία· ἂν θέλῃ ὁ ἐξοχώτατος νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ γειτονικὸν σπητι, θὰ ὑποβληθῶν ἀμφότεραι εἰς τὴν ἐγγχείρησιν. Ὁ τρελλοχειρουργός ἐδέχθη, ἐξῆλθε τῆς οἰκίας συνοδεύων τὴν κυρίαν Μπώκλεϋ, πιστεύουσαν ὅτι θὰ εὐρεθῇ κανεὶς ἀνὴρ εἰς τὸν δρόμον νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀκουσίαν ἐγγχείρησιν. Αἰφνης βλέπει τρεῖς σκιας αἵτινες ἐπιτίθενται ἐκ τῶν ὄπισθεν κατὰ τοῦ νεωτεριστοῦ Δόκτορος, τὸν ὁποῖον παλαίουσαι μετ' αὐτοῦ κατωρθώνουν νὰ δέσουν ἐπὶ τέλους, νὰ τὸν ρίψουν ἐντὸς ἀμάξης καὶ νὰ γίνουσι στιγμηδὸν ἄφαντοι.

Τί συνέβη;

Ἦσαν οἱ φύλακες τοῦ φρενοκομείου, ἐκ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου διέφυγεν ὁ καρδιοχειρουργός, διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ ὁ ἀνθρώπος τὴν ἐφεύρεσίν του.